

Det anses att jag inte har rätt att återge namn på personer. Jag anger dem därför som NN, MM, YY och har tagit bort pronomen som ger könsbestämning. Detta är ett politiskt mer korrekt dokument. Döm själv om detta är normer som vi vill skall leda samhället. Att angivare skall skyddas med anonymitet. Medan offret för förtalskampanjerna får schavottera.

Jag slåss nu för min personliga heder och för mitt rykte som god akademiskt arbetande professor. Med detta brev vänder jag mig till dig för att, om möjligt, skapa en motvikt mot de eventuella rykten som kan florerat och starkt negativt påverka mig i min gärning som lärare, forskare och samhällsmedborgare.

Förra terminen (HT11) anklagades jag av lektor MM för korruption. Jag fick aldrig se anklagelsen. Jag fick aldrig veta vad i min korruption bestod. Jag fick aldrig se vilka bevis MM anförde. Det måste ha funnits bevis, och starka sådana, ty de bevisen måste ha varit grunden för att universitetet beslöt att utreda mitt agerande som misstänkt korruption. Mitt namn och mitt agerande gick då igenom universitetet, JO, Förvaltningsrätten, Kammarrätten och en juristfirma och anonymt nämndes anklagelsen i en artikel i lokalpressen. Ingen av instanserna hade emellertid någon som helst erinran mot mitt agerande. Juristfirman hävdade dock angående MMs anklagelse: ”En sådan handling kan i sig vara straffbar som vårdslös tillvitelse, men i vart fall kan det finnas skäl för arbetsgivaren att överväga disciplinära åtgärder enligt LOA.” Linnéuniversitetet har inte offentligt agerat på något sätt, varken för att utreda MMs agerande, av juristfirman utpekade misstänka brott mot 15 kap 7§ brottsbalken, eller att offentligt uttala sitt stöd för min verksamhet.

Den 30 Januari, som för att fira den nya terminen, börjar nästa process: YY på universitetets Z-avdelning, skriver då till mig och kallar mig till ’intervju’, vilket är nyspråk för förhör, till ett i Växjö beläget privat företag med ordalydelsen: ”Vi har, med anledning av NNs anmälan om trakasserier från Sven-Olof Yrjö Collin, uppdragit åt [Namn på det privata företaget] att genomföra en utredning av huruvida trakasserier har förekommit.” Återigen kastas jag in i en Kafka-liknande process. Jag får inte veta i vad anklagelsen består. Jag får inte se de bevis som NN anför. Men återigen måste de vara så övertygande att Z-avdelningen finner sig ha grundad anledning att utreda mitt agerande som misstanke om trakasserier.

Med NN har jag haft två utbyten. En ägde rum i september 2011, och avsåg en reseräkning som jag, i kraft av att vara ordförande för forskarämneskollegiet i företagsekonomi, hade att granska. Jag fann att hen försökte få ersättning för en resa som inte var beslutad av kollegiet, avseende en tidsperiod som var omotiverat längre än konferensen kunde motivera och med prisuppgifter som var falska, vilket jag tolkade som ett försök att vilseleda mig i min bedömning. Jag anmälde henoms agerande till dåvarande prefekt, QQ, och föredrog ärendet muntligt för henom, samt gav henom min skriftliga rapport, omfattande dokumentation av e-mailutbyte, prisuppgifter från hotell, beslutsprotokoll mm. Till min stora överraskning fick jag nu, månader efter min anmälan, veta från Z-avdelningen att dåvarande prefekt QQ inte fann grund för att misstänka ekonomiska oegentligheter. (Jag har utredningen i min ägo, varför den som vill kan få ta del av min utredning och av den själv dra slutsatser om NNs, QQs och Z-avdelningens agerande och bedömningskraft.)

Nästa utbyte skedde när NN sökte tjänsten som prefekt. Jag kallades in som reserv i bedömargruppen, då varken Dekanen eller Prodekanen kunde delta, dåvarande prefekt rimligen inte påverkar tillsättandet av ny prefekt, varför nästa i rang var ordförande för forskarkollegiet, dvs jag. Som gammal Lundensare agerar jag på det sätt som gjordes i Lund på 90-talet vid prefekttillsättning, att man lyssnar runt, pratar med så många man kan, för att få förståelse för hur inställningen till personen är i kollegiet. Jag skickade ut en förfrågan till samtliga kollegor och bad dem ha synpunkter på den sökande. I min värld är det naturligt att prefekten väljs kollegialt och gillas, om inte av alla, så i alla fall av så många att prefekten har möjlighet att utöva auktoritet. NN tog så illa vid sig av mitt förfarande att hen till e-mail ställde till mina kollegor hävdade att jag ägnade mig åt ”...skvaller och

bakomryggsryktesspridning...”, att jag skrev ”...hotfulla barnsliga och icke professionella, icke etiska och icke sakliga mail.” samt via att citera en icke namngiven person att mitt agerande syftade till ”...att skapa fördomar och har drag av rasism med hänsyn till dels Ditt namn dels Din bakgrund...”. Medan de två första citaten är kränkande, är det sista uttalandet återigen att misstänka för att falla inom 15 kap 7§ brottsbalken.

Med dessa fakta som bakgrund, vilket Z-avdelningen vet om, skickar Z-avdelningen mig, inte NN, till förhör om misstanke om trakasseri! Det är JAG som är misstänkt för trakasseri! Jag, som anser mig ha bevis för att NN inte blott trakasserar mig (enligt ovanstående citat), utan även ägnar sig åt ekonomiska oegentligheter (enligt min ovan åberopade rapport) och som borde prövas för misstanke om brott mot brottsbalken.

Det som fullständigt undgår min fattningsförmåga är varför Z-avdelningen och ytterst dess chef inte utvärderar NN och hens anmälan och drar slutsatsen att de kanske inte skall granska mig, utan NN. De har erfarenhet av MMs agerande och vad det ledde till, att MM borde rättsligt prövas eller i alla fall tilldelas en intern varning. Med den erfarenheten väljer de att tro mer på NN, och att granska mig, istället för att misstänka att NN agerar likt MM. Självfallet måste vi anta att Z-avdelningen är skicklig och kompetent, varför de anser sig ha mer grund för att utreda mig, än att utreda NN som misstänkt för att trakassera mig och föra fram falska tillvitelser. Vad är de fruktansvärda bevis NN har uppvisat avseende mina misstänka trakasserier som kan överskugga så starkt min rapport och de ovan återgivna citaten?

Jag har bett om att få detta material. Men Z-avdelningen tiger. De besvarar inte ens mina e-mail. Och för dig som känner Kafkas Processen, är det just detta som mal ner den misstänkte. Denna dånande tystnad. Att utlämna den anklagade för att fantisera om vad som är grunden till anklagelsen. Jag som nu återigen är utsatt för det, vet hur tärande den grymma tystnaden är.

Kära student, doktorand och kollega, jag vandrar nu återigen i Kafkas Processen, utan vetskap om anklagelseakten, men utslungad av en person som jag anser jag har bevis för att hen trakasserar mig och far med falsk tillvitelse. Jag är utkastad i en misstankens öken, där vindar från helvetet bränner mitt skinn och redan nu tär min själ. Ingenstans finns skydd. Arbetsgivaren, som borde värna sina goda arbetare och avskeda de dåliga, håller sig på avstånd och tycks mer åse hur vinden mal ner mig. Kanske de tänker att den som vågar ställa sig upp emot MM och NN, må stå sitt kast. Bättre att likt dåvarande prefekt, feget lägga ner ett ärende, än att tydligt och offentligt pröva det.

Jag kämpar för min heder, och det är sant, det är egoistiskt. Men jag behöver min heder för att kunna vara en god arbetare tillsammans med studenter och doktorander och kollegor. Och jag anser att jag också arbetar för ett gott universitet, karakteriserat av god fri forskning utan politiskt inflytande, omsorg om skattebetalarnas pengar, etiskt gott och värdigt akademiskt agerande.

Trakasseri är en allvarlig anklagelse och måste under vissa förutsättningar föranleda avsked. När denna Kafka-process är avslutad är jag därför antingen på annan skola, eller åter i full kraft, beredd till nästa termins trakasserande anklagelse. Om nu inte Linnéuniversitetet finner att Sven-Olof Yrjö Collin inte längre skall anses vara en accepterad måltavla för trakasserier.

Öllsjö 2 februari 2012 / 1 mars 2012/ 5 mars 2012

Sven-Olof Yrjö Collin